

Sag anlagt den 26. januar 2022 — Det Forenede Kongerige mod Kommissionen**(Sag T-56/22)**

(2022/C 158/13)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (ved L. Baxter, som befuldmægtiget, og barrister T. Buley)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgerens påstande**

- Sagsøgtes gennemførelsesafgørelse (EU) 2021/2019 ⁽¹⁾ annulleres, for så vidt som den udelukker visse udgifter, som er blevet afholdt af sagsøgerens godkendte betalingsorganer inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), fra EU-finansiering med den begrundelse, at der er en svaghed i definitionen af »en aktiv landbruger — tilknyttede virksomheder«.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende, hvormed det gøres gældende, at sagsøgtes fortolkning af artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1307/2013 ⁽²⁾ er forkert. Ifølge sagsøgeren angår artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1307/2013 alene direkte betalinger til landbrugere (som defineret i den nævnte forordnings artikel 4), som selv driver den relevante infrastruktur eller de relevante tjenester. Sagsøgeren har gjort gældende, at sagsøgtes konstatering er forkert, fordi:

- i. Affattelsen og betydningen af artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1307/2013 medfører ikke et forbud mod betalinger til en landbruger, blot fordi en tilknyttet enhed udøver en aktivitet på negativlisten i denne artikel.
- ii. Der er ikke noget formålsmæssigt eller teleologisk grundlag for Kommissionens fortolkning af artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1307/2013, som ikke harmonerer med denne artikels formål.

⁽¹⁾ EUT 2021, L 413, s. 3.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1307/2013 af 17.12.2013 om fastsættelse af regler for direkte betalinger til landbrugere under støtteordninger inden for rammerne af den fælles landsbrugspolitik og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 637/2008 og Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 (EUT 2013, L 347, s. 608).

Sag anlagt den 16. februar 2022 — Korporaciya »Masternet« EUIPO — Stayer Ibérica (STAYER)**(Sag T-85/22)**

(2022/C 158/14)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter*Sagsøger:* ZAO Korporaciya »Masternet« (Moskva, Rusland) (ved advokat N. Bürglen)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Stayer Ibérica, SA (Pinto, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Stayer Ibérica, SA

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket STAYER — EU-varemærke nr. 9 498 395

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 16. december 2021 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 932/2021-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 207/2009.

Sag anlagt den 25. februar 2022 — Ungarn mod Kommissionen

(Sag T-104/22)

(2022/C 158/15)

Processprog: Ungarsk

Parter

Sagsøger: Ungarn (ved M.Z. Fehér og G. Koós, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse af 14. december 2021, hvorved der blev foretaget en gennemgang af Ungarns indsigelser mod videregivelse i forbindelse begæringen GESTDEM 2021/2808, der blev genfremsat med henblik på at sikre offentlighedens aktindsigt i dokumenter, der hidrører fra Ungarn, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I den anfægtede afgørelse gav Kommissionen delvis aktindsigt i de dokumenter, som sagsøgeren havde begæret aktindsigt i til trods for den omstændighed, at de ungarske myndigheder udtrykkeligt havde påberåbt sig undtagelsen vedrørende beskyttelse af beslutningsprocessen i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001⁽¹⁾, og at Kommissionen i det foreliggende tilfælde konkret indrømmede denne undtagelse frem til den genfremsatte begæring.